

משה בן עמרם, ישוע מנצרת ומוחמד: לרסן את האדם הקדמון ולהטיל עליו מיצוות מוסריות, כדי לתעל את היצרים הפרימיטיביים

כדור-הארץ, כך קיוו, יסתיים גם תור המלחמות, והאדם הקדמון יראה את פרצופו רק במיגרש-הכדורגל או באיצטריון האולימפי, שם הוא מוצא פורקן חמים לתוקפנותו הנושנה. **הפאשיזם המודרני שם קץ לאשליה זו.**

חסידיו הפאשיזם ומצדיקיו כתבו ערימות של ספרים על אופיו המודרני, על הפילוסופיה העדכנית שלו. הוא בא לשים קץ לרמוקרטיות הכושלת, להתגבר על הליכרליזם והסוציאליזם הרקובים של המאה ה-19, לספק לאנושות השקפת-עולם שורשית ומספקת יותר, להוות צעד בהתפתחות מן האדם אל האדם-העליון.

כל אלה הם דיברי הבל.

הפאשיזם אינו אלא שיבה פשוטה אל האדם הקדמון.

ליתר דיוק: הפאשיזם משחרר את האדם הקדמון שבתוך כל אדם מודרני, את „החיה שבאדם“, ומבסס עליו מישטר מדיני וחברתי.

הפאשיסט מס' 1 של המאה ה-20, אדולף היטלר, עמד על כך בפשטות רבה בסיפרו מיין קאמפף („המאבק שלי“). הוא ביקש לשחרר את האדם מן התרבות הקלוקלת שדבקה בו, ולהחזיר לו את התכונות הטרומויות הנחרדות של האדם הקדמון, הבלתי-מקולקל.

הפאשיזם פונה אל היצרים הפרימיטיביים ביותר של האדם — ובהם כוחו.

הפאשיזם פונה אל הפחד. הוא מוצא תמיד את חסידיו הראשונים בקרב מוכייהגורל וחסרי-הישע, בעלי המום הנפשי והגופני. בהעלותו על נס את האדם החזק, האלים, וקווי-הקומה, הוא מוצא את חסידיו בקרב כפופי-הגו, עלובי-החיים, החריגים החברתיים, חסרי-הביטחון-העצמי, בעלי הדימוי-העצמי הפגום, אכולי הפחד.

סופרים והיסטוריונים עמדו על תופעה זו, הבולטת לעין. ערב עלותו של היטלר לשליטון התלוצצו בגרמניה על „הגזע הארי החדש“, שבניו יהיו בלונדיים כמו אדולף היטלר, רויס כמו הרמן גרינג ותמירים כמו יוזף גבלס. היטלר היה שחור-שיער, גרינג היה שמן ומנופה, גבלס היה נמור-קומה וצולע — וכולם יחד היו רחוקים מאוד-מדתו של זיגפריד, הגיבור הבלונדי, שהצטייר באופרות של ריכארד ואגנר.

היתה זאת תופעה טיבעית לגמרי. אין הפאשיזם פונה אל אנשים בעלי ביטחון-עצמי, אלא אחרי שהגיע לשלטון.

בתקופת-עלייתו פונה הפאשיזם אל הפחדים. כי הפחד הוא עיקר תורתו.

בני-אדם חכמים בכל הדורות ידעו כי היצור האנושי הפרימיטיבי הזה קיים. עמוריהתווד של התרבות האנושית לא הוקמו אלא כדי לשמש לו כסורגים. נימוסי-השולחן של לורד בריטי לא נולדו אלא כדי לביית את האדם ולמנוע ממנו לקרוע את הבשר החי של טרפו — שהיה אולי אדם משבט אחר. משה בן-עמרם, ישוע מנצרת, מוחמד ועמיתיהם, לא עמלו אלא כדי לרסן את האדם הקדמון ולהטיל עליו עול של מיצוות מוסריות, שבאו במקום האמונות הפרימיטיביות ההרסניות. כל מערכות המישפט והרמוקרטיות לא היו דרושות אלמלא היה צורך לתעל את יצרי האדם לאפיקים המאפשרים חיים בצוותא בחברה גדולה.

אך קליפה זו של תרבות אנושית היא דקיקה, דקיקה מאוד — כשם שתקופה של כמה אלפי שנים היא כאין וכאפס לעומת העידן של עשרות מיליוני השנים, שבהן חי האדם הקדמון.

קיומו של הגזע האנושי על פני כדור-הארץ תלוי בשיכבה דקה של אדמה, המגיעה באיזורים אחדים לעובי של כמה מטרים, ובאיזורים אחרים לכמה עשרות סנטימטרים בלבד. מתחת לשיכבה דקה זו תוססים בחיק האדמה כוחות פראיים אדירי-עוצמה, שאין הרמיון האנושי יכול אף לתפוס את גודל כוחי-ההרס האצור בהם. רק אפס קצהו של כוח זה מתגלה ברעש-אדמה ובהתפרצות הר-יגעש.

הוא הדין לגבי כוחי-ההרס של הטבע האנושי, הפרטי והקיבוצי, החבוי מתחת לשיכבת-התרבות הדקה.

יכול אדם לשבת בכורסה נוחה בביתו, להקשיב ליצירה של באך ולקרוא כספר על שפינוזה, כשהוא מוקף באשתי ובילדיו האהובים, ולהיות שלם עם עצמו ועם אלוהי, אל חנון ורחום. תוך כמה שעות יכול אדם זה ללבוש שכפ"ץ ולחבוש קסדה, ליטול לידי רובה ולהיות לחיה רעה, לפוצץ רובעי-גורים מן השמיים ולירות בילדים על הארץ, לחרף את נפשו למען „אנחנו“ ולרוצץ את גולגולתיהם של „הם“, מפני שכך ציווה המנהיג.

אין זה אדם אחר. זהו אדם אחד. זהו אדם אחד. זהו אדם אחד. זהו אדם אחד.

מלכות הפחד

כאשר קרו הרברים רק במלחמה, נמצאה להם אמתלה שניתן היה לחיות עימה. כמעט הכל הסכימו שהדבר הוא בלתי-נמנע בשעת-חירום, כאשר אומה עומדת על נפשה מול אומה אחרת. היו שראו בכך גם מעין קאטארזיס: אחרי החוויה המלחמתית המסעירה חוזרת החיה הרעה למאורתה, האדם הקדמון שוב חוזר לכילאו התרבותי, והופך אורח שומרי-חוק ושוחר-צדק.

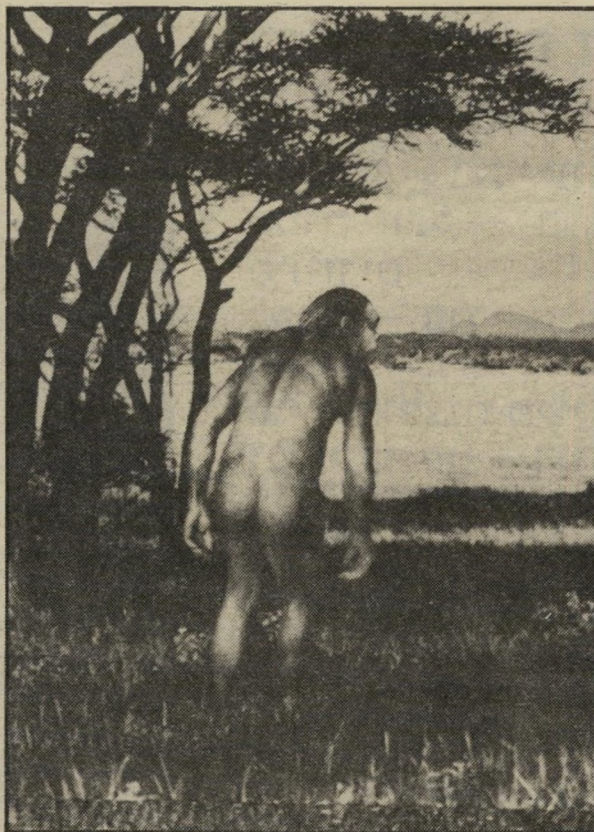
סופרי כל המלחמות שמו לב לתופעה מוזרה זו: באותה המהירות שבה הופך המאזין של באך לרוצח בשרה-הקרב, כן הוא חוזר לכורסתו ונוטל לידי את הספר על שפינוזה, כדי להמשיך ולקרוא במקום שעצר. כך עשה גם האדם שהצטרף לאספסוף של לינץ בארצות-הברית.

הנמר שברח מגן-החיות חוזר אליו מרצון, ושב לשיגרת יומו.

ניתן היה לקוות שזהו שלבי-מעבר. בהגיע הקדימה האנושית אל התחנה הבאה, ותקום ממשלת-

אלוהים ומרחב-מחיה

תורת הפאשיזם לא באה אלא להחזיר לעולם את תורת-הג'ונגל, הוויית האדם הקדמון. הפאשיזם פונה אל רוחה-השבת. הוא מחזיר לקדמותה את החלוקה המוחלטת של בני-אדם בין „אנחנו“ ו„הם“, „אנחנו“ — זוהי האומה, שאותה הופך הפאשיזם לערך עליון. „הם“ זה כל האחרים — השכנים מחוץ והמיעוטים הלאומיים מבית. כלפיהם אין שום מיצוות מוסריות, שום קשר אנושי.

ברוך שפינוזה ויוהאן סבאסטיאן באך משני עברי האדם הקדמון: בתוך רגע אחד מן הכורסה אל השכפ"ץ. מן הטרקלין לשדה-הקרב